

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak V.

2017 május 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A gondolatgyárak cím? kötetér?l.

A könyv második fejezetének címe: A Külkapcsolatok Tanácsa amerikai évszázadot tervez.

Els? alcíme: „Alapítva 1919-ben Versailles-ban”.

A szerz? a fejezet indulásakor arra hívja fel a figyelmet, hogy míg az Egyesült Államok XVIII. századi alapítása óta csupa pozitív üzenetet küld a világnak, mint „a szabadság temploma”, „a demokrácia ?re” vagy „a politikai szabadság védelmez?je”, sokan, akik pozitív módon gondolkodnak Amerikáról, zavartan kérdezik, hogy van az, hogy az Egyesült Államok a legutóbbi évszázadban annyi háborút viselt, annyi halottat és pusztítást okozva világszerte.

A válasz: azért, mert az USA politikai establishmentjében mindig két, egymással teljes mértékben ellentétes frakció volt és van, amelyek mindenkor az uralmukért küzdenek.

2014 szeptemberében a Princeton Egyetem egyik professzora az American Political Science Association folyóiratban elemezte azon 2000 amerikai törvényt, amelyeket a washingtoni kongresszusban 1981 óta fogadtak el. A professzor arra a következtetésre jutott, hogy a gazdagok és az óriáskonszernek hatalma diktálja az összes fontos törvényt, és az átlag amerikai már nem olyan demokráciában él, amelyben hallatni tudná hangját. A tanulmány bemutatja, hogy Amerika oligarchiává vált.

Az oligarchia olyan uralkodási forma, ahol a hatalmat néhány ember és az uralkodó osztály gyakorolja. Ezek általában a szupergazdagok, mint ahogyan az Oroszországban volt *Borisz Jelcin* elnök idején vagy ma van Ukrajnában. Ezen meghatározás szerint Amerikát a polgárháborút követ? ipari fellendülés után az 1870-es években egy oligarchia uralta, amelynek a hatalma öt vagy hat nagy Wall Street-i bank kezében koncentráldott. Hogyha, írja *Engdahl*, megnézzük ezen hatalmas bankoknak a történetét, akkor közelebb kerülünk a hatalom magjához.

Annak idején *Woodrow Wilson* azt az ígéretet tette, hogy Amerikát kivezeti az Európában dúló els? világháborúból – amely olyan háború volt, amely Amerikának a biztonságát sohasem fenyegette komolyan. Az európai háború annak idején az akkori amerikai oligarchia pénzügyi szívére fenyegette, azaz a Wall Street pénzügyi trösztjét. 1917 áprilisában, öt hónappal újráválasztását követ?en Wilson elnök az amerikai kongresszus el?tt jelent meg és – mint ahogyan azt az alkotmány követelte – hivatalos hadüzenet bejelentésének engedélyezését kérte a német birodalom és az Osztrák–Magyar Monarchia ellen.

A J. P. Morgannak – a világ akkori leger?sebb bankja – sikerült, hogy egy háborúzni nem akaró Amerikát bevonjon az els? világháborúba látszólag Anglia, Franciaország és Olaszország oldalán, de valójában azért, hogy a banknak Európa cs?dbe ment államai és birodalmi fölötti hatalmát kiterjessze. A J. P. Morgannek Londonban és Párizsban voltak fiókjai, amelyeket arra tudott használni a háborút követ?en, hogy kiépítse az Európa fölötti hatalmát.

Amikor 1917 áprilisában, nyomban az USA hadüzenetét követ?en, a brit, francia és olasz kormány titkos delegációja megérkezett Washingtonban, Woodrow Wilson küldötteit kerek perec arról tájékoztatták, hogy az öt-hat milliárd dollár érték? hitelt – ami mai értékén 120 milliárd dollár –, amit e kormányok els?sorban a J. P. Morgan bankháznál vettek fel, nem fogják tudni visszafizetni. Az európai szövetségesek a vereség szélén álltak, mondták Wilsonnak. Az orosz frontnak a bolsevikok miatti 1917-es összeomlása lehet?vé tette Németországnak, hogy haderejét a Nyugat felé fordítsa. A Washingtonban tartózkodó küldöttek elmondták Wilsonnak, hogy a Morgan bankháztól és más Wall Street-i banktól felvett hiteleket amerikai hadiipari cégek l?szereinek és amerikai hajógyárakban készült hadihajóknak a vásárlására fordították.

Ténylegesen az illegális amerikai háborús hitelek és a szövetségeseknek irányuló fegyverexportok Európában kereken a háromszorosára emelkedtek, ami irdatlan nagy összeg volt egy olyan országban, amely a háborús jog értelmében semlegesnek min?sült.

A Morgan bankház háborús hitele az addig válsággal fenyegetett amerikai acéliparban hirtelen konjunktúrát indított meg. Ugyanez vonatkozott az amerikai vegyi iparra, valamint a l?szergyártó iparágra. Az Egyesült Államok ipari teljesítménye 1914 és 1917 között óriási ütemben, 32 százalékkal növekedett els?sorban a szövetségesek beszerzései miatt, amelyet a Morgan bankház hitelei tettek lehet?vé.

Wilson így választás el?tt állt: Amerika vagy a szövetséges országok oldalán beavatkozik a háborúba, vagy pedig az adóssággal terhelt szövetségesek elveszítik a háborút és a következményeket az amerikai bankoknak és iparvállalatoknak kell viselniük.

Wilson a Morgan bankház mellett döntött.

Amerikának az 1917-ben történő belépése a háborúba Németország felé toltá el az egyensúlyt.

Miután Németország 1918. november 11-én a francia Pikardiában lévő Compiègne-i erdőben tiszünetet írt alá, a szövetségesek Anglia és Franciaország vezetésével 1919-ben megkezdtek a Versailles-i béketárgyalásokat. E tárgyalásoknak a peremén a londoni City és a Wall Street hatalmas privátbankárai két magánintézményt hoztak létre, hogy garantálhassák oligarchikus politikájuknak a brit és amerikai külpolitikába való behatolását. A brit oldalon állt a Royal Institute for International Affairs (RIIA), amerikai megfelelője pedig később az ártalmatlanul hangzó New York-i Külkapcsolatok Tanácsa nevet kapta, de valójában olyan szervezet volt, amely azután csaknem száz éven át dolgozott ki háborús stratégiákat.

Az első világháború előtti években az Oxford Egyetemen a birodalom elit védelmezői csoport alakult, amelyet *Cecil Rhodes*, a brit bányamánás finanszírozott, aki Dél-Afrikában és Rhodesiában lévő arany- és gyémántbányái révén tett szert óriási vagyonra. Testamentumában Rhodes kinyilatkozta, vagyontát arra kell használni, hogy Nagy-Britannia uralmát terjesszék ki az egész világra. Mégpedig egy olyan hatalom létrehozása céljából, amely rögtön utána a háborúkat lehetetlenné teszi és az emberiség érdekeit szolgálja. Ahogyan Rhodes hangsúlyozta, a jezsuita rendnek kell mintaképpül szolgálnia az általa javasolt titkos társaság számára.

Ennek nyomán követői a politika, pénzügy és a média befolyásos embereiből hoztak létre egy titkos társaságot. Ami a médiát illeti, abba beletartozott a *Times* és az *Economist*. Arthur király legendájából kölcsönözve nevezték el a titkos klubjukat Kerekasztalnak (Round Table).

E csoport, amely minden esetben titokban és a kulisszák mögött cselekedett, igyekezett rávenni Angliát, hogy 1914. augusztus 4-én indítsa meg a háborút Németország ellen. London diszkrétan megvárta, ameddig a többi ország hadat üzen, hogy elkerülje azt a benyomást, miszerint Anglia feltétlenül akarja ezt a háborút, amelynek érdekében saját diplomáciája éveken át dolgozott. *Lord Alfred Milner* és a Kerekasztal tagjai rendkívül fontos összeesküvéseket szöttek – olyannyira fontosakat és valódiakat, amelyek az elmúlt évszázad világtörténelmére rányomták bélyegüket.

A Kerekasztal a brit elit számára véleményformáló londoni *Times* szerkesztői politikájának segítségével meggyőzte az angliai döntéshozókat, hogy a német birodalom dinamikus növekedésével, pusztán létezésével halálos fenyegetést jelent a britek tengerek fölötti további uralmára és a világkereskedelem, illetve pénzügyek fölötti ellenőrzésére. A Kerekasztal kinyilatkozta, hogy csak egy megelőző háború állíthatja meg azt az egyébként megállíthatatlan folyamatot, amelynek révén a németek a brit birodalom hamván át törnek világhuralomra.

Az 1919-es Versailles-i békekonzferencia idején a brit Kerekasztal a párizsi Hotel Majesticben egy komoly következményekkel járó összeesküvést szervezett. A terv az volt, hogy testvéri gondolatgyárakat alapítsanak Londonban és New Yorkban. Ezeknek az volt a feladatuk, hogy egy angloamerikai partnerség stratégiáját, vagy, ahogyan azt *Churchill* és *Roosevelt* később kifejezték, egy „angloamerikai különleges kapcsolatot” hozzanak létre. Ez volt Cecil Rhodesnak egy világméretű birodalomról alkotott álma, míg mások ezzel kapcsolatban egy új világrendről beszéltek.

A párizsi magántalálkozóból kialakult New York-i testvérszervezet, a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR) az elmúlt évszázad legbefolyásosabb gondolatgyára lett. Annak az USA és az egész világ politikájára való befolyása mind a mai napig kevésbé ismert. És ezt is akarták. A CFR joggal kapta „az amerikai establishment erődítménye” becenevet. Engdahl ismerteti, kik vettek részt a Versailles-i amerikai delegációjában és ott feltűnik *Walter Lippmann* újságíró, aki tagja volt a Kerekasztalnak.

A következő alfejezet címe: A CFR és a „német háborús adósság”.

1921-et írtunk. Idközben a Hotel Majesticben részt vevők közül az amerikai csoport egyezsége jutott a CFR nevét és egy olyan New York-i székházat illetően, amelyet a J. P. Morgan & Company és üzleti partnerei finanszíroztak. Ott jöttek létre azok a zárt ajtók mögötti találkozók, amelyek a háború utáni időben jelentősen formálták az amerikai külpolitikát.

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló